

1-a kaj 2-a dekl. por vira genro tipon *bonus* = *servus*, por ina genro tipon *bona* = *femina*, por neŭtroj tipon *bonum* = *exemplum*, laŭ la tria dekl. por vira genro tipon *celer* = *victor*, por ina genro tipon *celeris* = *civis*, por neŭtroj tipon *celere* = *mare*, aŭ du formojn (laŭ la tria dekl. por vira genro kaj ina genro tipon *brevis* = *civis*, por neŭtroj *breve* = *mare*) aŭ nur unu formon por ĉiuj tri seksoj, tipon *felix* = *victor*. La ablativo nur ĉe la unua kaj la dua deklinacioj samas kun substantivoj: *bona* = *femina*, *bono* = *servo*, *bono* = *exemplo*. Adjektivoj de la 3-a dekl. finiĝas je *-i*, substantivoj je *-e*.

Por Latino sine flexione estas antaŭviditaj nur du finaĵoj: por la unua kaj dua deklinacioj *-o*, konforme al la abl. de vira genro, kaj por la tria dekl. *-e*, principe nominativo de neŭtra tipo *breve*, kaj analogie al substantivoj ĉe la tipo *felix* = *victor*, kie en la klasika latina estas *felic-i* kontraŭ *victor-e*.

lat. nominativo	lat. ablativo	ablativo substant.	LSF
bonus, bona, bonum	bono,-a,-o	servo,rosa,exemplo	bono
celer, celeris, celere	celeri	victore, cive, mari	celere
brevis, breve	brevi	cive, mari	breve
felix	felici	victore	felice

En la vulgara latina reduktiĝis kun malapero de neŭtro ankaŭ la adjektivaj deklinacioj al du, vira genro de la dua deklinacio kaj ina genro de la unua deklinacio. Aliaj adjektivoj, kiuj en la latina havis du aŭ nur unu formon, poste adaptiĝis al tiuj du deklinacioj. Tial korespondas ekzemple al latinaj adjektivoj *tristis*, *pauper* vulgarlatinaj *tristo*, *povero*. Dokumentitaj estas ankaŭ vortoj kiel *silvestro*, *rudo*, *turpo* (< *silvestris*, *rudis*, *turpis*). En la itala lingvo diferenciĝis ekz. *triste* (trista) de *tristo* (malbona).

La klasike latina komparativo je *-ior* korespondas al la substantiva tipo *victor*, kun regula ablativa finaĵo *-e*, la superlativo korespondas al la unua kaj la dua substantivaj deklinacioj (ekz. *brevissimus*, *brevissima*, *brevissimum* kiel *servus*, *femina*, *exemplum*). Multaj adjektivoj (1-a kaj 2-a dekl. kun vokalo antaŭ finaĵo, kiel *dubius*) estis komparaciataj jam en la latina analize (*magis dubius* – *maxime dubius*), en la vulgara latina kaj en la itala ekzistas komparativo kun partikulo *plus* > *più* (più povero). Latinaj superlativoj kiel *maximus*, *optimus* estas en la itala disvastigitaj kiel absolutivoj (la ŝatata sufikso *-issimo* estis uzita eĉ troige, ekz. *ottimissimo*), sed la absoluta superlativo formiĝis jam en la mezepoko helpe de prefiksoj kiel *arci-*, *per-* (*arcicontento*, *pervigile*) aŭ kiel iterativo (*caldo caldo*). En Latino sine flexione troviĝas natursimila analiza komparado pere de *plus*, *magis*, *multo*, *ultra*, *extra* ktp.

9.4.4. Pronomoj

Kiel personaj pronomoj ekzistas en la klasika latina *ego*, *tu*, *nos*, *vos*, kaj refleksivo *se*. Ili estas deklinaciataj jene: